

LYNN AUSTIN

LUMINA DIN
ÎNTUNERIC

roman

Editura Casa Cărții, Oradea

2009

Copyright © 2001 by Lynn Austin
Originally published in English under the title
Candle in the Darkness
by Bethany House Publishers,
a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
All rights reserved.

*Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin Editurii Casa Cărții.
Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu
aprobarea în scris a Editurii Casa Cărții, Oradea.*

Lumina din întuneric

de Lynn Austin

Copyright © 2009 Editura Casa Cărții

O. P. 1, C. P. 270,

410610 Oradea

Tel. / Fax: 0259-469057; 0359-800761; 0722-669566

Email: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Traducerea: Lavinia Cernău

Editarea: Cristian Sălăjan

Tehnoredactarea: Vasile Gabrian

Coperta: Adrian Mihocaș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

AUSTIN, LYNN

Lumina din întuneric / Lynn Austin. — Oradea :
Casa Cărții, 2009

ISBN 978-973-8998-53-7

821.111-97=135.1

În memoria lui Ken, pentru totdeauna
și pentru
Joshua, Benjamin și Maya

LYNN AUSTIN este câștigătoarea, în 2002 a premiului Christy pentru romanul istoric *Târâmuri ascunse*. Pe lângă faptul că este autoare, Lynn este o oratoare celebră la conferințe, în aziluri și la diferite evenimente bisericești și școlare. Ea și soțul ei au trei copii și locuiesc în Illinois.

PROLOG

Richmond, Virginia

1864

Lumina argintie a lunii se furișă prin obloanele închise, abia deslușind dormitorul lui Caroline Fletcher. Pe podeaua din lemn de esență tare, lumina formase un model care îi amintea de gratiile unei închisori și începu să tremure gândindu-se la ce o putea aștepta în curând.

Era zadarnic să rămână în pat, așteptând să-i vină somnul. Nu putea să doarmă. Aruncă deoparte cuvertura încâlcită și traversă odaia ca să aprindă o lumânare de seu. Jos, la parter, dangătul orologiului anunța ora. Se opri și numără fiecare bătaie – zece... unsprezece... douăsprezece. Era miezul nopții.

Caroline zăcuse în pat mai bine de două ore, șoptind printre lacrimi rugăciunile necesare pentru toți cei dragi ei. Însă faptul că-I împărtășise Lui Dumnezeu grijile ei, nu o făcu să se simtă mai împăcată. Se rugase îndeosebi pentru Charles, Jonathan și Josiah, pentru tatăl ei și pentru Robert, implorându-L pe Dumnezeu să îi țină în viață și să-i protejeze în noaptea aceea atât de lungă și de sumbră. Se rugase ca ei să nu sufere de pe urma

greșelilor și neizbânzilor ei nebunești. Pentru salvarea ei nu se rugase. Apa prin care călca acum era mult prea adâncă iar curenții prea iuți ca să mai poată ajunge cu bine la mal.

Dacă ar fi să ia totul de la început și dacă nu s-ar amesteca atât de mult în războiul ăsta atât de îngrozitor și de lung, oare ar fi doar o simplă spectatoare? Ar lua alte decizii, ar risca mai puțin? Caroline se întrebase acest lucru de nenumărate ori și de fiecare dată răspunsul era același. Ar face totul la fel, ar lua-o pe același drum. Dar cum s-ar putea justifica în fața celor pe care îi iubea? Cum ar putea să spere că ei o vor înțelege?

Gândurile nu-i dădeau pace în timp ce se plimba în liniște, de colo-colo, prin odaie. Măcar de-ar avea niște hârtie, ar putea să scrie o cronică a faptelor ei, să explice de ce se expusese pe sine și pe cei dragi ei într-un asemenea pericol. Dar să găsești hârtie în Richmondul aflat sub asediu, era ca și cum ai vrea să găsești carne, adică imposibil – și aproape la fel de scump. Câțiva editori nu avuseseră de ales și tipăriseră ultima ediție a ziarelor pe bucăți de tapet.

Caroline se opri la jumătatea pasului. Pereții salonului de la intrare erau decorați cu tapet ce imita marmura. Tatăl ei cumpărase tapetul într-o afacere riscantă și, deși îi amintea de el și de viața liniștită pe care o avuseseră odată, acum putea să servească unui scop mult mai nobil. La urma urmei, era doar hârtie, multe bucăți de hârtie. Și la ce mai folosea oare tapetul unei case pe care trupele Uniunii puteau s-o ardă din temelii în orice moment?

Își aminti că văzuse un colț de tapet dezlipit care atârna lângă ușa de la bibliotecă. Caroline luă cu ea lumânarea fumegândă, făcută în casă, și coborî scările. Așeză lumânarea pe podea aproape de acel loc, apoi îngenunche și începu să dezlipească ușor tapetul de pe perete. Pentru a decoji cu grijă tot tapetul din holul de la intrare i-ar fi trebuit mai multă răbdare decât putea să dea dovadă în starea de neliniște și nesomn în care se afla, dar înainte ca orologiul să fi anunțat următoarea oră, Caroline reușise

să dezlipească o bucată zdrențuită, lungă de vreo jumătate de metru. Era de ajuns pentru început. Va scrie cu litere cât mai mici posibil.

Rugându-se să găsească cuvintele potrivite și copleșită de sarcina care nu suferea amânare, Caroline intră în bibliotecă, se așează la biroul din lemn de mahon al tatălui ei și începu să scrie.

În timp ce stau și scriu la lumina acestei lumânări, iubitul meu oraș Richmond se află sub asediul trupelor Uniunii. Orologiul din hol arată că miezul nopții a trecut de mult, dar nu pot să închid un ochi. Nu știu ce va aduce ziua de mâine și nici când mă vor aresta – dar sunt sigură că o vor face. În nopți ca asta, când nu pot să dorm, aștept pe întuneric să aud bătăi în ușă. Mă gândesc la Castle Thunder și mă întreb dacă nu voi fi și eu, în curând, unul dintre prizonierii mâhniți care scrutează zarea din spatele ferestrelor cu gratii.

Nu mă tem pentru mine, ci mai degrabă pentru cei dragi mie. Trebuie să explic de ce am făcut ceea ce am făcut, să-mi spun povestea cu propriile cuvinte înainte ca ea să fie spusă de cei care nu o vor înțelege. Cu siguranță mă vor numi trădătoare și criminală, și bănuiesc că sunt și una și alta. I-am trădat pe cei care aveau încredere în mine. Din cauza mea au murit oameni. Implicarea mea în anumite evenimente de la închisoarea Libby mi-a adus acuzații de morală îndoielnică, dar Dumnezeu mi-e martor că sunt nevinovată. Chiar și așa, oamenii vor crede doar ce vor vrea ei să creadă. Iar când listei cu fărâdelegile mele i se vor alătura o grămadă de zvonuri de rea-credință, mă îndoiesc că cineva va înțelege vreodată de ce am făcut ceea ce am făcut. Pot doar să mă rog sperând că cineva va încerca.

Nu mă tem de închisoare și nici nu regret nicio hotărâre luată. Așa cum spune Biblia: „Oricine pune mâna pe plug, și se uită înapoi, nu este destoinic pentru Împărăția lui Dumnezeu.” Regret doar că am rănit oameni nevinovați. M-am străduit atât de mult să nu ajung să mint niciodată, însă pe măsură ce îmi aștern gândurile, îmi dau seama că minciunile pot fi mai mult decât niște cuvinte – iar ceea ce

am trăit eu este o minciună. Pentru asta, mă rog bunului Dumnezeu să mă ierte.

În aceste lungi nopți de nesomn, am avut destul timp să mă gândesc pe îndelete la tot. Am călătorit cu mintea înapoi în timp, acolo unde a început de fapt aventura mea, în dimineața când plânsul lui Tessie care se tânguia pentru fiul ei m-a trezit din somn. Trebuie să-mi dau seama dacă aș fi făcut ceva altfel, dacă aș fi luat alte hotărâri, și poate dacă aș fi sfârșit într-un alt loc. Am decis să-mi pun povestea pe hârtie, de la început. Mă rog să o citiți până la capăt înainte de a spune că ceea ce am făcut se numește păcat.

Iată deci, povestea mea.

PARTEA ÎNTÂI

„Cine iubește pe fratele său, rămâne în lumină,
și în el nu este niciun prilej de poticnire.
Dar cine urăște pe fratele său, este în întuneric,
umblă în întuneric, și nu știe încotro merge,
pentru că întunericul i-a orbit ochii.”

1 IOAN 2:10-11

CAPITOLUL 1

Richmond, Virginia, 1853

Primul țipăt m-a trezit din somn. Al doilea mi-a înghețat sufletul.

M-am ridicat în capul oaselor și m-am uitat după Tessie în odaia întunecată, dar salteaua de paie pe care doica mea negresă dormea de obicei, era goală.

— Tessie? Vocea îmi tremura de teamă. Tessie, unde ești? Ploaia răpăia pe geam, în același ritm cu inima mea. În spatele obloanelor închise, abia se crăpa de ziuă – și încă era întuneric și sumbru. Undeva departe, se auzea bubuind tunetul. Apoi, țipetele sfâșietoare au spart din nou liniștea.

— Nu... *vă rog!*

Zarva venea de afară, chiar de sub odaia mea.

— *Vă rog*, nu mi-l luați, nu-mi luați fiu' de la mine, *vă rog!*

Vocea, de nerecunoscut în disperarea ei, era a lui Tessie.

Nu-mi venea să cred. În cei doisprezece ani ai mei, de când mă știam, Tessie fusese o prezență fericită, fără griji, în viața mea, întotdeauna fredonând sau cântând în timp ce mâinile ei ciocolatii, elegante, mă îmbrăcau și mă pieptănau; Tessie mă înveselea când mă simțeam singură, îmi alunga tristețea cu râsul ei, zâmbetul ei luminându-i fața întunecată. Mama era cea care îndura „vrăji” care o făceau să plângă și să se stingă de durere în camera ei zile la rând, dar pe Tessie nu am auzit-o niciodată să se văicărească. Iar țipetele erau îngrozitoare, sfâșietoare.

— *Vă rog* nu-mi trimiteți fiu' d-aici, vă implor, conașule! *Vă rog!*

Atunci fiul ei începu să țipe la rându-i. Grady avea nouă ani – era doar cu trei ani mai mic decât mine – și nu-l mai auzisem să plângă de pe vremea când era un bebeluș și dormea în coșul de răchită de lână cuptorul din bucătărie. Tessie mă lăsase să mă

joc cu el ca și cum ar fi fost o păpușă vie, cu obrăjorii lui cafenii, durdulii și cu un chicotit care mă făcea să râd în hohote. Îmi amintesc că eram fascinată de mânuțele lui cu palme trandafirii, delicate și degețele maronii.

Afară, sunetul tânguitului și al plânsului se îndepărtase. M-am urcat în pat și m-am repezit la fereastra care dădea spre capătul celălalt al grădinii. Mi-a luat ceva timp să deschid obloanele pentru că era prima dată când le deschideam. Tessie era cea care se ocupa de asta în fiecare dimineață.

Doi străini mergeau tropăind pe aleea din cărămidă și apoi pe poarta de fier, târându-l după ei pe Grady care urla, lipsindu-l de siguranța curții noastre. Erau niște inși duri, îmbrăcați ca niște muncitori; i-am privit ridicându-l pe Grady și punându-l într-o căruță care aștepta la colțul străzii. Căruța era ticsită de negri de toate vârstele și înălțimile, unii dintre ei în lanțuri și cu cătușe la picioare. Oamenii îi îmboldiră pe sclavi cu bice, strigând la ei până ce aceștia se dădură la o parte ca să-i facă loc lui Grady.

Tata stătea în picioare lângă ușa din spate și privea scena cu mâinile încrucișate la piept. Era deja îmbrăcat pentru muncă, iar stropii de ploaie îi udaseră deja umerii pardesiului și borurile pălăriei. Big Eli, argatul nostru de la grajduri, stătea în mijlocul aleii, luptându-se să o țină locului pe Tessie care țipa după fiul ei.

— Nu! Nu-mi luați băiatu'! El tot ce am! Vă rog! Nu!

Am plecat de la fereastră și am coborât scările în fugă, în cămașă de noapte, fără să mă mai obolesc să-mi pun papucii sau halatul de casă. În timp ce alergam afară în ploaie, bucătăreasa noastră, Esther, mă văzu din bucătăria care era o clădire anexă, în spatele casei noastre. Esther ieși afară și mă înșfăcă înainte să apuc să ajung la Tessie, apoi mă duse în căldura aburului din bucătărie.

— Vai, vai, don'șoară... unde mergi în pijama?

— Vreau la Tessie, am spus, răsucindu-mă ca să mă eliberez din strânsoare. Am încercat să fug pe lângă Esther și să mă reped la ușă, dar ea se mișcă surprinzător de repede pentru o femeie de dimensiunea ei și îmi blocă calea cu trupul ei voinic.